

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
 เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ [คำ]
“แมลงวันป่า แมลงวันบ้าน”

พุทธะแท้ที่เองครอบโลกธาตุ ไม่มีอะไรเกินธรรมที่ครอบโลกธาตุไปได้ โลกธาตุ จะอยู่ในกรอบของธรรมที่เหนือนี้แล้วครบหมดเลย ใหญ่ไหมธรรมพระพุทเจ้า พอ เจอขึ้นในจิตนี้มันรู้หมดเลย ไม่ต้องไปถามใคร แม้พระพุทเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ สาธุว่านั่นเลย ถามท่านหาอะไร ตามีอยู่ ตาก็คือความรู้ มันก็มีอยู่เช่นเดียวกับ พระพุทเจ้า สอนไว้เพื่อให้รู้อย่างนี้ เมื่อเข้าถึงแล้วมันก็จำเลยทันที ไม่มีอะไรที่จะ ครอบโลกธาตุได้เหมือนธรรมธาตุ หรือเหมือนธรรม ธรรมพูดเป็นกลาง ๆ ธรรมธาตุ มันก็แยกออกมาอีกชนิดหนึ่ง ธรรมธาตุแท้ก็คือธรรม ครอบหมดเลย

ร่างกายมันเป็นสมมุติ มันก็ต้องเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป มีเย็น ร้อน อ่อน แข็ง อยู่ อย่างนั้น เจ็บนั้นปวดนี้ แต่ที่มันต่างกันก็คือว่ามันเป็นอยู่ในวงชั้นที่ที่เป็นตัวสมมุติ มัน ไม่เข้าไปเป็นอยู่ในจิตที่เป็นจิตวิมุตติแล้ว แม้แต่ครองชั้นอยู่ก็ไม่มีทางที่จะเข้าถึง ต่างอันต่างเป็นส่วนสมมุติมันก็ติดต้นอยู่ตามเรื่องของมัน ส่วนวิมุตติไม่มีอะไรติดแล้ว พอตลอดเลย พระที่ท่านบำเพ็ญอยู่ในป่าในเขาเพื่อมุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านรื่นเริง อยู่ในจิตของท่านนะ สถานที่ต่าง ๆ นั้นเป็นที่สงบเบญจบ เพื่ออำนวยความสะดวก ให้แก่การบำเพ็ญของท่าน เช่นไปอยู่ในป่าในเขา

ตั้งพระพุทเจ้าทรงสั่งสอน ทั้ง ๆ ที่เวลาท่านเป็นกษัตริย์ท่านไปอยู่หอปราสาท เวลาเป็นศาสดาแล้วสอนโลก เฉพาะพระสงฆ์สอนให้อยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ฟังซิ นี่ก็คือ พระองค์ทรงบำเพ็ญอยู่ในป่าในเขามาแล้วจนได้ตรัสรู้ จึงนำอันนี้ออกมาที่บำเพ็ญได้รับความ สะดวกสบาย จนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทางแล้วมาสอนพระสงฆ์ว่า รุกขมูล เสนาสน์ คือบรรพชาอุปสมบทแล้ว ให้ท่านทั้งหลายเที่ยวอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ในป่าใน เขา หรือตามถ้ำเงี้ยวผาที่เป็นที่สะดวกสบายในการบำเพ็ญสมณธรรม เพราะสถานที่นี้ ไม่มีใครปรารถนา ไม่มีใครเข้ามารบกวน

การบำเพ็ญที่สะดวกสบาย ตักดวงอรรถธรรมเข้าสู่ใจตลอดเวลา และจงพากัน ทำความอดุสำหรับบำเพ็ญอย่างนี้ไปตลอดชีวิตเถิด ไม่ใช่ธรรมดานะ อดุสำหรับบำเพ็ญอย่าง นี้ไปตลอดชีวิตเถิด เพราะท่านเป็นวิหารธรรมความอยู่สะดวกสบายในป่าในเขานั้นด้วย เพราะฉะนั้นท่านจงอยู่ที่นั่นจนตลอดชีวิตเถิด บำเพ็ญก็บำเพ็ญตลอดชีวิต บำเพ็ญถึง วิมุตติหลุดพ้นแล้ว สถานที่เช่นนั้นก็เป็นที่เหมาะสมของท่านตลอดไป จนกระทั่งท่าน

นิพพาน จะเทียบแล้วก็เหมือนอย่างท่านแสดงไว้ในธรรมว่า ท่านเป็นประเภทแมลงวันป่า แมลงวันป่า แมลงวันบ้าน ท่านเขียนไว้ในชาดก

แมลงวันบ้านมันจะป้วนเปียนอยู่ตามบ้านตามเรือน ตามที่สกปรกโสภณ ที่สกปรกโสภณมีมากที่ไหนแมลงวันบ้านนี้มันจะชอบไต่ตอมจนเต็มไปหมด นี่แมลงวันบ้าน จะจับมันเข้าไปในป่านั้นก็ไม่ยอมอยู่ มันต้องวิ่งมาหาถึงชยะ ตามนิสัยของแมลงวันบ้าน ชาดกท่านแสดงไว้ ผิดกันกับแมลงวันป่า ท่านว่านะ มันมีสองประเภท แมลงวันป่าไล่เข้าบ้านมันไม่เข้า เข้าอยู่ในป่า แมลงวันบ้านไล่เข้าป่าไม่อยู่ต้องวิ่งเข้าบ้าน ที่นี้พระที่ประพฤติตัวจนกลายเป็นแมลงวันป่าแล้ว เช่นพระอริยบุคคล ตั้งแต่โสดาขึ้นไป นั้นละประเภทเป็นแมลงวันป่าแล้ว

ท่านไม่คุ้นกับบ้านกับเรือน กับผู้คน หญิง ชาย สถานที่ทรูหราฟู่ฟ่าอะไรท่านไม่คุ้น เพราะเป็นสถานที่อยู่ของแมลงวันบ้าน เข้าใจไหม ท่านเป็นแมลงวันป่า ท่านชอบอยู่ในป่าในเขา ชั่วระยะเวลาที่เขามานิมนต์ให้ไปสงเคราะห์โลก เช่นไปฉันในบ้านบ้าง ในงานอะไรบ้าง ท่านก็ไปชั่วระยะเพื่อสงเคราะห์เขาเป็นกาลเป็นเวลา พอเสร็จแล้วท่านบึ่งเลย แมลงวันป่าบึ่งเข้าป่าเข้าเขาไปเลย นั้นประเภทแมลงวันป่า ท่านอยู่ผาสุกสบายอย่างนั้นตลอดจนวันท่านนิพพาน สถานที่นั้นจึงไม่มีเชื้อสำหรับท่านประเภทแมลงวันป่า ท่านอยู่อย่างนั้นกันทั้งนั้น ท่านแสดงเป็นข้อเทียบเคียงเอาไว้ในชาดกมี อย่างนี้แหละเวลาเรียนไปมันไปสัมผัสก็นำออกมา ถ้าไม่ไปสัมผัสก็เหมือนไม่เรียนเหมือนไม่รู้เวลาไปสัมผัสมันก็ออกมา

ท่านอยู่ในป่าในเขา นี่หมายถึงว่าท่านผู้ออกแนวรบแล้ว เข้าสู่สงครามต่อกรกับกิเลสแล้ว ท่านจึงชอบหาที่เหมาะสมกับการต่อสู้กิเลส ที่เช่นนั้นเหมาะสมมาก บำเพ็ญอยู่จนตลอด เวลานอนของท่าน ท่านจะไม่ถือเป็นประมาทในการนอน แต่ถือความเพียรเป็นประมาท จนกระทั่งมันอ่อนเพียบแล้วก็รู้เองในชั้นนี้ เพื่อบรรเทาชั้นนี้ด้วยการหลับนอน ท่านก็ออกจากความเพียร เช่น นั่งสมาธิอยู่ท่านก็ออกจากสมาธิ เดินจงกรมอยู่ท่านก็ออกจากทางจงกรมไปพักผ่อนธาตุขันธ์ เพราะอันนี้เป็นเครื่องมือสำหรับก้าวเดินเพื่อมรรค ผล นิพพาน

พักผ่อนธาตุขันธ์ตามหลักธรรมท่านก็มีบังคับเอาไว้ จะว่าบังคับก็ไม่เชิง แต่สอนไว้กลาง ๆ **อปินณกปฏิบัติ** คือการปฏิบัติบำเพ็ญไม่ผิด ท่านแสดงสำหรับพระผู้ประกอบความพากเพียรให้เป็นความเหมาะสม ไม่ยี่งนัก ไม่หย่อนนัก ก็คือว่าป้จฉิมยาม ตั้งแต่หนึ่งถึงสี่ทุ่ม จะเดินจงกรมก็ได้ นั่งสมาธิภาวนาก็ได้ ตอนนี้เป็นเวลาประกอบความเพียร ตั้งแต่ห้าทุ่มออกไป นี่หมายถึงกลางคืน จนกระทั่งสี่ทุ่มไปแล้ว เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจะพักก็พักได้ ในมัชฌิมยามตั้งแต่สี่ทุ่มล่วงไปแล้วจะพักก็พักได้

เวลาพักท่านก็บอกนอนตะแคงข้างขวา เอาขาซ้ายทับขาขวา โดยทำความเข้าใจกำหนดภายในใจด้วยสติ จนหลับกับภavana จนกระทั่งหลับ แล้วทำความเข้าใจเอาไว้ว่า พอรู้สึกตัวแล้วจะตื่น นี่ละฟังชิตำราท่านแสดงไว้ ไม่ใช่ตื่นแล้วจะพลิกทางนั้นพลิกทางนี้เหมือนหมู จะยอมลงเขียงไม่ลง หากพลิกอยู่บนเขียงนั้นแหละ คือหมอนคือเสื่อนั้นละ พลิกไปพลิกมา ท่านสอนให้ออกจากนี้ ให้ทำความเข้าใจเอาไว้กับตัวเอง พอรู้สึกตัวแล้วรีบตื่น พอสี่ทุ่มนอนแล้ว ตีสองตื่น จากนั้นก็ทำความเข้าใจเพียรตามเดิม จะเดินจงกรมก็ได้ นั่งสมาธิภาวนาแล้วแต่ความสะดวก ตีสสามไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งสว่างเป็นวันใหม่

นี่เรียกว่า **อปัลณกปฏิบัติ** คือการปฏิบัติพอดิบพอดิ ไม่เคร่งไม่หย่อนยานเกินไป แต่ผู้ที่จะเร่งรัดกว่านั้นท่านก็ไม่ว่า อันนี้ท่านวางไว้เป็นสายกลาง ผู้ที่จะเร่งกว่านั้นก็ได้อีก ตามกาลเวลาที่ควรเร่ง เพราะการประกอบความเพียรนี้ไม่เสมอไปตลอดระยะเวลาที่ควรเร่งความพากเพียรนี้การหลับนอนมาอยู่ไม่ได้ หมุนตัวกับความเพียร มันจะหลับจะนอนเมื่อไรก็เอาค่อยว่ากัน นั่นอย่างนั้นก็มี ถ้าธรรมดาท่านปล่อยไว้อย่างนี้ตามเวลา นี่กลาง ๆ ถึงขั้นจะเร่งรัดกัน เรียกว่าโดนคลื่นเข้าไปแล้วเอาละ ไม่ควรนอนไม่นอน เป็นระยะ ๆ อย่างนี้เป็นกรณีพิเศษของแต่ละราย ๆ ไป

กลางวันก็เช่นเดียวกัน เดินจงกรมบ้าง นั่งสมาธิบ้าง ถ้าเห็นเหนื่อยจะพักกลางวันก็ได้ ท่านก็บอกให้ปิดประตูเสีย ปิดประตูพักกลางวัน จากนั้นทำความเข้าใจอย่างนี้โดยสม่ำเสมอ ชำระจิตใจตลอดด้วยสติ ด้วยปัญญาตามกาลเวลา แต่สติเป็นพื้นฐาน สำหรับปัญญาจะใช้ตามกาลเวลาที่ควรใช้ปัญญา นี่เรียกว่าสม่ำเสมอ ผู้นี้แลผู้ที่จะกวาดกิเลสความสกปรกทั้งหลายออกจากใจไปได้โดยลำดับลำดับ จิตที่เคยว่าวุ่นขุ่นมัวก็จะค่อยสงบและผ่อนคลายขึ้นมาเรื่อย ๆ พอจิตสงบผ่อนคลายขึ้นมา ความสุข ความสง่างามของใจก็จะขึ้นมาพร้อม ๆ กัน เรื่อย ๆ ไป

ต่อจากนั้นไปก็ละเอียดเข้า ๆ จนกระทั่งทะลุเลย ถึงมรรค ผล นิพพาน ท่านสอนพระอย่างนี้ นี่เอาตำรามาสอนเลยมาบอกเลย นี่ละงานของพระ ท่านทั้งหลายเคยฟังไหม งานของพระมีแต่การเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา อยู่ในป่าในเขา ไม่ได้สอนให้ยุ่งเหยิงวุ่นวาย สร้างนั่นสร้างนี่ ก่อความรำคาญ สร้างวัดที่ไหนกองทัพกิเลสเข้าไปตีตรงนั้นแหละ เป็นกองทัพอันใหญ่หลวง คือกองทัพของกิเลสเกี่ยวกับการก่อสร้างยุ่งเหยิงวุ่นวาย กวนบ้านกวนเมืองเขา แต่ไม่สนใจดูใจตัวเอง ตัวมันติดมันตันไปก่อเรื่องราวต่าง ๆ เช่นกวนบ้านกวนเมืองเขาเป็นต้น นี่เป็นเรื่องกิเลสมันแทรกเข้าไป กิเลสแทรกกรรมแทรกอย่างนี้

ที่นี้ต่อไปกิเลสมันก็มีกำลังมาก ไปที่ไหนก็เป็นเรื่องของกิเลสไปหมด ไม่ว่าจะสร้างวัดสร้างวา สร้างอะไร กิเลสจะเข้าไปตีไปหมด แล้ววัดทั้งวัดกลายเป็นส้วมเป็นถ่านไป

เลย ด้วยความสกปรกโสมมแห่งความประพฤติของพระ การชวนชวายเป็นพระมีแต่เรื่องสกปรก ความสะอาดด้วยการชำระจิตใจนี้ไม่ค่อยมีและไม่มี มรรค ผล นิพพานก็จางไป ๆ ก็มีแต่กิเลสเข้าทำงานแทนที่ ๆ แล้วก็ไปสวยงามที่กุฎิ ที่พัก ที่อยู่ ที่อาศัย สง่างามทุกอย่าง ๆ มันสง่างามด้วยการตกแต่งของกิเลส หลอกหัวใจสัตว์โลกต่างหาก

หัวใจไม่ได้สง่างาม หัวใจติดดิน ขึ้นไปอยู่บนหอบปราสาท ใจที่มีกิเลสเหยียบอยู่นั้นมันก็ดินของมัน ถ้าใจกิเลสเบาบางแล้วใจไม่มีกิเลส อยู่ไหนสบายหมดเลย ไม่มี ความกังวลกับอะไร คือความพอของใจ อย่างนั้นแหละท่านผู้มีจิตใจที่พอทุกอย่างแล้ว ท่านจึงไม่ยุ่งกับอะไร ท่านอยู่กับความพอ พอถึงเวลามันควรจะปล่อยแล้วหรือขณะนี้ใช้มันมานานแล้ว อะไรก็เหยี่ยวารักษามาพอแล้ว มันไม่ยอมฟังเสียงก็ปล่อย นั่นความสิ้นทุกข์เกี่ยวกับเรื่องธาตุขันธ์ที่เป็นกังวลหมดโดยสิ้นเชิง ขณะที่ลมหายใจดับลงเท่านั้น เรียกว่าสมมุติที่พระอรหันต์ท่านรับผิดชอบ ไม่ใช่ท่านติดนะ ท่านรับผิดชอบ เป็นภาระ ด้วยสัญญาธาตุดับลงไปในทันทีทันใด นั่นละคือ *อนุภาทิสสนิพพาน* เป็นธรรมธาตุล้วน ๆ เลย ไม่มีสมมุติแม้เม็ดหินเม็ดทรายเข้าไปเจือปนตลอดไป

นี่ผลแห่งการปฏิบัติธรรม ท่านจึงได้มาเป็น *สงฆ์* *สรณ* *คจฺฉามิ* ของพวกเรา ท่านปฏิบัติตามร่องรอยของศาสดาที่แสดงไว้แล้วด้วยสวากขาตธรรม คือตรัสไว้ชอบ ดำเนินตามนั้นมันก็ถึงจุด ๆ โดยลำดับลำดับ เมื่อศาสนาเจริญภายในใจแล้วไปที่ไหนก็สง่างาม คือความสง่างามมันอยู่ที่ใจ ใจเป็นความสง่างามแล้วไปไหนสง่างาม คนไม่เห็น เทวบุตรเทวดาเห็น แล้วเจ้าของก็ส่งอยู่ตลอดเวลา ไม่มีบกบาง ไม่มีเคลื่อนมีไหว คือไม่มีกฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไปสัมผัสสัมพันธ์ หรือเหยียบย่ำทำลายได้เลย นั่นละ เป็นธรรมธาตุแท้ที่อยู่ภายในหัวใจท่าน แม้จะครองขันธ์อยู่ ธรรมธาตุคือความบริสุทธิ์ของท่านก็อยู่ในนั้นแหละ นี่ละศาสนาของพระพุทธเจ้าเราสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ตลอดเวลา

นี่ที่เราเป็นห่วงเป็นใยบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ซึ่งต่างคนต่างไม่ค่อยสนใจทางด้านจิตใจ คือจิตตภาวนาบ้างเลย เพราะจุดนี้เป็นจุดสำคัญที่จะสร้างคนให้เด่นดวงขึ้นมา สร้างตัวให้ตื่นเต้น ให้รู้สึกตัวเองขึ้นเป็นลำดับลำดับจากจิตตภาวนา ความรู้ธรรมดานี้ เป็นความรู้ที่ถูกกล่อมด้วยกิเลส จึงไม่มีความรู้ที่จะแปลกประหลาดอัศจรรย์ ใครรู้ก็รู้แบบเดียวกัน เรียนสำเร็จมาจากเมืองไหน บ้านใดก็ตาม มันก็คือวิชาของกิเลสประสิทธิ์ประสาทให้กัน อาจารย์ก็เป็นอาจารย์คลังกิเลส สอนออกมาก็ออกมาจากคลังกิเลส ได้ความรู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคม เป็นดอกเตอร์ดอกแต่มันก็มีแต่ชื่อ ตั้งกันเฉย ๆ กิเลสมันเหยียบอยู่ในหัวใจ มันจะเอาความวิเศษวิโสมาจากไหน

นี่ละเรื่องความรู้นั้นต่างกันอย่างไร รู้ทั่ว ๆ ไปมันก็แบบเดียวกัน ครั้นรู้มาแล้วก็มาทงตนเองว่ารู้อย่างนั้นรู้อย่างนี้ มีหน้าซ้ำ ยิ่งทำให้เพลินตัวไปอีก ลืมตัวไปอีก แล้ว

ทำความเข้าใจจากการทะนงก็ได้ ไม่มีใครแต่ต้อง ไม่มีใครคัดค้านต้านทาน เขาก็เกรงทางนี้ก็สนุกทำความเข้าใจซ้าลามก ทำลายบ้านเมือง คือส่วนรวมได้เป็นลำดับลำดับ คือประเภทที่ล้มตัวจากการจดจำมาจากคลังของกิเลส คืออาจารย์คลังกิเลสนั่นแหละ ไม่มีอะไรดี ถ้าไม่มีธรรมเข้าไปแทรกในนั้นจะไม่มีคุณค่า ความรู้นี้จะเอียงไปทางเสียหายเรื่อย ๆ มันจะตกลงไปทำด้วยความทะนงตัว ว่ามีความรู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคมแล้วตั้งไปทางความชั่วได้อย่างสบาย

ถ้ามีธรรมในใจแล้ว เรียนมาหนักเบาอย่างน้อยเพียงไรจะรู้ตัวขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งมีความรู้มากเท่าไรยิ่งทำความรุ่มเย็นให้แก่ตัวเองมากขึ้น ๆ ความสำรวมระวังตัวเองก็หนักขึ้น ผู้เกี่ยวข้องกันก็ได้รับความรุ่มเย็นเป็นลำดับ นี่ละธรรมถ้าแทรกเข้าไป ธรรมเหนือกว่าทุกอย่าง แต่โลกไม่เหลียวแล เหยียบแหลกไป เอากิเลสขึ้นเหยียบธรรม เวลาไม่มีแต่กิเลสเหยียบธรรมนะ ธรรมแทบจะไม่ปรากฏตัว มีแต่กิเลสเหยียบธรรมแหลกเหลวไปหมด พุดแล้วมันน่าสลดสังเวช แล้วใครก็ตามหาใครไม่ลง เพราะความรู้ความเห็นมันเป็นแบบเดียวกัน จะเอาอะไรมาค้ำกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้รับคือความสุขความทุกข์มันก็แบบเดียวกัน ทั้งคนโง่ คนฉลาด คนมี คนจน เพราะกิเลสเป็นมหาอำนาจอยู่ในใจ จะได้คนมาเป็นความสุขความสบายเพราะอำนาจกิเลสครองใจไม่มี ก็มียุอยู่อย่างเดียว อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ไม่เห็นผิดแปลกอะไร ถ้าไม่มีธรรมแทรก ถ้ามีธรรมแทรกมากน้อยนี้ไม่ต้องบอก เป็นอยู่ในใจตัวเอง อยู่ที่ไหนก็เย็น คิดไปทางคุณงามความดีเจ้าของไม่บกพร่อง ทำเต็มกำลังของตัวเอง การทำบุญให้ทานมากน้อยเจ้าของก็ทำ มันเป็นเครื่องอบอุ่นอยู่ในตัว ไม่มีใครบอกเจ้าของก็รู้ เป็นอย่างงั้นนะ เรื่อยไป ๆ

ยิ่งถึงกาลเวลาที่ชำระซักฟอกให้หนาแน่น ให้มากยิ่งขึ้นนั้นก็ยิ่งหนุนเข้าไปเรื่อยสว่างจ้า ๆ จิตนี้เป็นดวงสำคัญมากที่สุด โลกมองไม่เห็นนะ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทั่วโลกกว้างขวาง มีเรื่องราวกว้างแคบขนาดไหน มันเป็นไปจากจิตนี้ทั้งนั้น จิตที่คลุกเคล้าด้วยกิเลส โลกจึงคลุกเคล้าด้วยทุกข์แก่สัตว์ทั้งหลายตลอดมา และเรื่องราวก็มาก สำหรับต้นไม้ ภูเขา ดิน ฟ้า อากาศ เขาไม่ได้ว่าเขาเป็นอะไรนะ มันจะมีหรือไม่มีเขาไม่สำคัญตน แต่ตัวจิตตัวคึกตัวคะนองไปหาเรื่องราว ยึดนั่นยึดนี้ เสกสรรปั้นยอ เหยียบย่ำนั่นเหยียบย่ำนี้ อันนั้นดี อันนี้ไม่ดี แล้วตัวเองก็เป็นตัวยุ่ง เขาไม่ได้ยุ่งนะ ถึงไปตำหนิเขาเขาก็ไม่ได้ยุ่ง ไปชมเขาเขาก็ไม่ได้ยุ่ง ตัวยุ่งคือตัวของเราเอง

ส่วนมากมันก็เอากองทุกข์มาหาเจ้าของ แยกความทุกข์ทั้งโลกมาอยู่ที่ใจดวงเดียว นี่เรื่องความทุกข์ ใจนี้แอบแฉามากทีเดียว จึงไม่มีใครมองเห็นใจเจ้าของว่าเป็นยังไง ให้กิเลสเหยียบไปเรื่อย ๆ ที่นี้ผู้มีธรรมแทรกเข้าไป ๆ บำเพ็ญเข้าไปจิตใจสว่าง

ออก ๆ เหยียบกิเลสให้พังไป ๆ เด่นขึ้นมา ๆ ที่นี้มองเห็นโลกเป็นยังไง อันนี้ก็ เหมือนกันมารวมอยู่ที่ใจอีก เช่นเดียวกับกองทุกข์ที่กิเลสพาสร้างขึ้นมา มีมากน้อย เพียงไร มารวมอยู่ที่หัวใจเราดวงเดียว ไม่ได้ยึดดินฟ้าอากาศนะความทุกข์ทั้งหลาย ที่นี้ ความสุขก็เหมือนกัน เมื่อเราบำเพ็ญใจของเราให้ดี สิ่งทั้งหลายมันจะมารวมอยู่ที่หัวใจ เด่นอยู่ที่หัวใจ ใจจึงเป็นของสำคัญ ไม่ควรที่จะมองข้ามไปนะ

พอบำเพ็ญตามนี้แล้วจิตใจจะค่อยเด่นดวงขึ้นไป สุดท้ายก็จำเลย จำก็ครอบ โลกธาตุ อะไรใหญ่กว่าใจวะ นี่ละใจที่ได้รับการอบรม เวลาที่เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของอยู่ทั่ว ๆ ไป แต่เจ้าของเอาไฟเอาไฟไปจี้ไปเผาตลอดเวลา โดย เข้าใจว่าตัวช่วยเหลือ ช่วยเหลือเอาไฟไปจี้เอาไฟไปเผา เพราะจิตเป็นความทุกข์ความ ลำบากมาก เมื่อไม่มีธรรมในใจ จิตใจแห่งผากจากธรรมแล้วมันจะมีแต่ไฟเผาอยู่ ที่ใจ อยู่ที่ไหนหาความสบายไม่ได้ ถ้าคิดถึงปัจจุบันนี้เราเกิดมาจากอะไร มันก็มีตมิต ปิตตา เกิดมาจากอะไร แล้วเวลานี้ปัจจุบันนี้ตายแล้วจะไปไหนมันก็ไม่รู้ มันก็อยู่แบบ งงงันอันตู่ ทาบหามตั้งแต่ความทุกข์ความทรมาน

การแสดงออกมีแต่การทำ ความชั่วช้าลามกเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มสัตว์ เต็ม บุคคล ตายแล้วก็จมแบบเดียวกัน แล้วไม่มีใครตามทีคนนี้ตายแล้วไปไหน ได้เหตุ ได้ผลอะไรมาชี้แจงบอกกัน ให้ได้รู้ว่าจะทำอย่างงั้น ตายแล้วจะไปอย่างงั้น ๆ เหมือน คนคนนั้น ใครไปแล้วก็จมเลย ๆ ครั้นโผล่ขึ้นมากิเลสมันก็ปิดทางเดินเสียอีก ตกนรก หมกไหม้ขึ้นมาเหมือนไม่ได้ตก กิเลสมันปิดไม่ให้จำได้ รู้ได้เลย และทำอีก ไปอีก นี่ ท่านว่าวิภูวน วนไปวนมาด้วยความมืดบอดที่กิเลสปิดบังหัวใจเอาไว้ รู้ก็รู้ อยู่ในกรอบ กิเลสปิดบัง เหมือนตะเกียงแก้วครอบดำ ๆ มันสว่างใจ แต่แก้วครอบมันดำ มันก็พามีตไปหมด

ถึงเวลาเราขัดจิตใจของเราออก แก้วครอบของเราค่อยสว่าง ที่นี้มันออกจำเลย ตรงกันข้ามแล้วที่นี้ ไม่มีอะไรใหญ่เกินใจ มันครอบไปหมดเลย เพราะไม่มีอะไรปิดบัง ได้ กิเลสพังไปหมดแล้ว เหลือแต่ธรรมล้วน ๆ ใจล้วน ๆ ก็พุ่งเต็มเหนี่ยวเลย นั่นแหละ เรียกว่าธรรมเลิศ พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น พระสาวกเป็นอย่างนั้น เวลาท่านนิพพาน ธรรมชาตินี้แหละเป็นธรรมธาตุครอบโลกธาตุ ว่าธรรมมีอยู่ ๆ ท้องฟ้ามหาสมุทรยังไม่ได้กว้างยิ่งกว่าธรรม ธรรมกว้างไปกว่านั้น เราให้พากันพิจารณาทุกคนนะ หลวง ตานี่ไม่นานนะ บอกตรง ๆ บอกพี่น้องทั้งหลาย แล้วการพูดอย่างนี้ท่านทั้งหลายจะไป หาที่ไหน ไม่ใช่โอ้อวด เอาความจริงมาพูด เป็นภาษาของธรรม ภาษาของพระ

เรารู้อย่างไร เห็นอย่างไร แต่ก่อนเราไม่เคยพูดก็เราไม่รู้ เวลามันรู้มันเห็นอย่างไร มันก็ ทนความเมตตาไม่ได้ มันก็ดึงออกมาเรื่อย ๆ ท่านทั้งหลายยังจะว่าโอ้อวดอยู่หรือ คำ

ว่าไอ้อวดนี้จะพาท่านทั้งหลายให้จมอีกนะ ดิ่งขึ้นมา ๆ ยังว่าไอ้อวด ก็เรียกว่าลากลง ไป ทีจะลากท่านว่าท่านไอ้อวดลงไป ท่านไม่ลง ไอ้เราผู้ที่เก่งมันลง มันจะลงนะให้ระวัง ให้ดี ธรรมพระพุทธรเจ้านี้หมดละ คือหมดเลยไม่มีที่สงสัยเลยนะ เต็มหัวใจของเราได้ ปฏิบัติตามท่านเรื่อยมา ๆ ก็เอาแนวทางของท่าน คือธรรมวินัยเป็นแปลนก้าวเดินไป ก็ เจอตามที่ท่านสอนไว้ด้วยความถูกต้องแล้ว แล้วเจอโดยลำดับลำดับา เจอจนกระทั่งเจอ อย่างจิ้ง ๆ หายสงสัย แม้พระพุทธรเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ฟังซินะ มันเจอ ยังไงถึงเป็นอย่างงั้น หรือเจอเทวทัตหรือแบบนี้

ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต ธรรมอยู่ที่ไหนก็อยู่ที่ใจ ใจเป็นนักรู้ ธรรม กับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว ทูลถามพระพุทธรเจ้าหาอะไร เท่านั้นมันก็พอ พระพุทธรเจ้า ไม่ได้บอกให้ทูลถามพระองค์ สนทสิฏฐิโก ผู้ปฏิบัตินั้นและรู้เองเห็นเอง ท่านก็บอกไว้ แล้ว ถึงนั้นแล้วมันก็พอกันทุกคนแหละ ให้พากันอุตสาหะพยายามนะ เรานี้อยู่ไป ๆ วัน หนึ่งเท่านั้นแหละ เราพูดจริง ๆ เรื่องธาตุเรื่องขันธเราไม่ได้หวังอะไรกับมันแหละ อยู่ ไป ๆ กินไป นอนไป ดูอาการของมัน มันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าหนักเบามากน้อย เพียงไร ในวันหนึ่ง ๆ ดูนั่น เพราะเรื่องของเราใจของเราจริง ๆ เราไม่มีอะไรจะดู พูด ง่าย ๆ ว่างี้เลย

มันหมดสิ่งที่จะดูแลหรือซ่อมแซมอะไร มันพอแล้วโดยสมบูรณ์ ไม่มีที่ต้องติ จะ เอาอะไรมาเพิ่มไม่มี ถ้าว่ามันมากเกินไปลดลงก็ไม่มี จึงว่าพอดี แต่เรื่องธาตุเรื่องขันธ มันแสดงของมันอยู่ตามนิสัยของมันที่เป็นสมมุติ มันก็มีความเปลี่ยนแปลง ก็ดู อาศัย เขาชั่วกาลเวลา พอเขาหมดสภาพแล้วก็ปล่อยเท่านั้นเอง ไม่ทราบจะหวังไปหาอะไร ประสากระดูก มันก็รู้อยู่แล้ว ตั้งแต่ไม่ตายมันก็รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทีนี้พอมันลงกันได้ก็คือ ว่า พอเป็นเครื่องมือใช้ในเวลามีชีวิตอยู่ ทำประโยชน์เท่านั้นเอง เมื่อมันหมดสภาพแล้ว ปล่อยเลย ก็จะไม่หวังไปหาอะไร ใครก็หวังทั้งโลกมันได้อะไรไปละ นี่จะไปหวังอะไร ไป แย่งตำแหน่งโลกที่หวัง ๆ ได้ลงคอเลยหรือ หวังหาอะไร มันก็เท่านั้นเอง ใจถ้าลงได้ พอแล้วเหมือนกันหมด

นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้าเลิศเลอสุดยอดแล้วนะ เราหาที่ต้องติไม่ได้ เต็มภูมิของ เราที่ปฏิบัติมา ความรู้ความเห็นไม่ว่าภายในไม่ว่าภายนอก มันรู้อะไรขึ้นมา นี้ พระพุทธรเจ้าแสดงไว้แล้ว คำนท่านได้ยังไง แล้วไปทะนงตัวอยู่ได้ยังไง สิ่งที่เราที่เห็นมีแต่ พระพุทธรเจ้าทรงแสดงไว้แล้วทั้งนั้น ไม่ได้นอกเหนือไปจากนั้นเลย พอจะยกตนว่าพิเศษ กว่าพระพุทธรเจ้า รู้ตรงไหนก็มีแต่พระพุทธรเจ้าสอนไว้แล้ว นี่แหละพยานอันสำคัญที่เลิศ เลอคือองค์ศาสดา มันรู้ตรงไหนนี้พระพุทธรเจ้าก็พระพุทธรเจ้ารู้แล้วตลอดเวลา เหนือกว่าตลอดเวลา เป็นอย่างงั้นนะ

โท เรื่องอรรถเรื่องธรรมเป็นของแปลกประหลาดอัศจรรย์มาก เพราะนั่นจึงให้พากันตะเกียกตะกาย ทุกข์ยากลำบากทนเถอะ คำว่าทนคือฝืนกิเลสนะ กิเลสจะไม่ยอมให้เราทำความดี การสร้างความดีนี้ขวางทันที คือกิเลสมาขวาง พอพูดอย่างนี้แล้ว เราก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง มีโยมคนหนึ่งที่เคยเป็นฆราวาส เอาแต่เรื่องของแกมาพูดก็พอ ไม่ต้องระบุชื่อสถานที่อะไรละเพราะแกพูดให้เราฟังอย่างชัดเจน แกเองก็รู้สึกว่าการธำเนนให้ตัวเองนะ เวลาแกภาวนาแล้ว จิตแกเป็นไปจริง ๆ รู้จริง ๆ จิตใครแกมองเห็นหมด เราพูดตรง ๆ เลยคราวนั้นอยู่นั้นด้วยกันสององค์ เอาให้มันจริง ๆ อย่างนี้ความจริงของธรรมพูดความจริงไม่ได้มันมีเธอ ความปลอมเขายังพูดได้เต็มบ้านเต็มเมือง ความจริงมีอยู่พูดไม่ได้มีเธอ

เวลาแกออกปฏิบัติ จิตใจแกเป็นจริง ๆ ภาวนานี้สว่างไสว เวลาเราไปนี้แกจะปู้บมาเลย สั่งลูกเต้าทั้งหลาย สู้อ่าไปเป็นห่วงกับคุณนะ ถ้าท่านอาจารย์ไม่กลับเมื่อไรจะอยู่ที่นั่นตลอดไป ท่านกลับเมื่อไรถึงจะมา สูไม่ต้องเป็นห่วงกู ท่านนั้นมาเลยมาบำเพ็ญภาวนา แกล้งมาก เวลาแกภาวนาตอนนี้แกมาเห็นภูมิเดิมของแก ที่เป็นอันธพาล หรือเป็นมหาภัยแก่ตัวเอง แกยังไม่ได้สนใจกับบรรดธรรมอะไรเลยแต่ก่อนเขาเดินผ่านมานี้เขาก็ชวนไปธรรมดา เขาไม่ตั้งหน้ามาชวนและมาบังคับเราแหละ ชวนไปวัด เขาชวนไปวัด โอ้ย โกรธแค้นให้เขาจริง ๆ ภายในใจ ก็มันอยากไปมันทำไม่ไปมาชวนกูทำไม ว่าจี้ณะ เคียดแค้น

ถ้าเป็นเรื่องอื่นตามฆ่าเลย แกว่าจี้ณะ ความเคียดแค้น แต่ที่เขาชวนไปวัด ไปเคียดแค้นให้เขาอะไร มันเคียดแค้นให้เขาขนาดนั้นนะ ตอนที่มันเลว มาพิจารณาย้อนหลัง โอ้โฮ ชะแหยง ทำไมจิตดวงเดี่ยวนั้นมันถึงได้เลวขนาดนั้น เพียงเขาชวนไปวัดก็เคียดแค้นให้เขา ผูกโกรธผูกแค้น ถ้าเป็นอย่างอื่นแล้วจะตามฆ่าเลย แกว่าจี้ณะ อันนี้เขาชวนไปวัด แกก็ช้ำอยู่นั้น มันอะไรมันถึงไปเคียดแค้นให้เขานักหนา นี่เวลาจิตแก่เป็นแล้ว นี่ละจิตดวงนี้เวลามันเป็นอย่างจี้ณะ มันก็เพลिनเป็นไปตามของมัน เคียดแค้นให้เขามันก็พอใจเคียดแค้น แต่เวลานี้มันดูแล้วมันดูไม่ได้เลย เนะเห็นไหมละ

แกภาวนาเป็น แกรู้จริง ๆ นะจิตใจใคร ไม่ใช่ธรรมดานะ ท่านสิ่งทองนีสัยเป็นพระชู้ตื้อ รู้ันรู้ัน จิตของอาตมา ว่าจี้ณะ รู้ใหม่เป็นยังงัย จิตของท่านยังไม่พ้น แกตอบตรง ๆ เลย แกก็ช้ำอยู่ จิตของอาตมาเป็นยังงัย จิตของท่านยังไม่พ้นแต่ผ่องใสมาก ไม่เหมือนจิตท่านอาจารย์ ชี้เข้ามาเลย เราไม่ได้ถามหากชี้เข้ามาเลย เมื่อเหตุการณ์มันมาเกี่ยวข้องก็ต้องพูดออก จิตท่านผ่องใสแต่ยังไม่พ้น ไม่เหมือนจิตท่านอาจารย์พ้นไปหมดแล้ว แกว่าจี้ณะ รู้ถึงขนาดจิตเรา แต่เราจะรู้จิตแกหรือไม่รู้มันเป็นเรื่องของเรา

นี่ละพูดถึงเรื่องการชดเชยเรื่องจิตใจ ก็เลสมันอยู่ที่จิตหุ้มห่อจิตใจ ธรรมชกฟอกหลายครั้งหลายหน อีตาคณีนี่แหละที่แรกโกรธแค้นให้เขาที่เขาชวนไปวัด กลับมาโกรธแค้นให้ตัวเองที่โกรธให้เขา ก็เขาชวนไปวัด แกว่งนั้นะ เขาไม่ได้ชวนไปที่ไหน ถ้าเป็นอย่างอื่นตามฆ่าเลย ดูแกเราเชื่อนิสัยคน มองดูบู้รู้ทันที่ จริงจังมากทีเดียว เด็ดมาก ถ้าเป็นฝ่ายชั่วเป็นมหาโจร เป็นฝ่ายดีก็อย่างว่าคือจริงจังต่อความดีทั้งหลาย ลูกศิษย์เราอยู่ทางแคว้นนั้นมีหลายคนอยู่นะ ที่มารู้จิตของอาจารย์ มารู้จิตเราเอง ลูกศิษย์เรามาดูจิตพ่อมัน พ่อมันไม่ค่อยได้ตีหน้าผากมันสักที สนุกดูละชิ ยอมรับเองนะ

นั่นเห็นไหมการภาวนา ผู้หญิงมีสอง ผู้ชายมีหนึ่งที่เด่นมาก เราแน่เหล่านี้พันทั้งนั้น ตอนนั้นดูเหมือนเป็นทางที่จะพ้นแล้ว กำลังก้าวเข้าสู่ธรรมช่องแคบ ๆ ฟุ้ง ๆ เลย นี่แหละการปฏิบัติธรรม จิตไม่มีเพศ ไม่มีหญิงมีชาย นิสัยวาสนา ไม่มีเพศ มีได้ด้วยกัน ทั้งหญิงทั้งชายใครบำเพ็ญ บาปบุญไม่มีเพศ ใครทำบาปเป็นบาป บุญเป็นบุญ ได้ด้วยกัน ให้ต่างคนต่างพยายามแก้ไขตัดแปลงทุกคน พอฝันให้ฝันนะ ปล่อยเลยตามเลยจมได้ ก็เลสนี้กล่อม กล่อมละเอียดล่อออกมาอะ อะไร ๆ ต้องเชื่อไปหมดถ้าเป็นเรื่องของกิเลส มันแหลมคมมากนะ แหลมคมมากจริง ๆ ในขั้นที่มันแหลมคม

จนกว่าจะธรรมะเหนือแล้วที่นี้แหลมไม่ได้ โผล่พบขาดสะบั้นเลย ไม่ทราบว่ามันแหลมหรือไม่แหลม พอโผล่มาธรรมต้องถือเป็นข้าศึกใหญ่หลวง มันจึงพืดกันขาดสะบั้น ยังไม่ได้ว่าเป็นยังไฉนควรเชื่อหรือไม่ควรเชื่อ พอโผล่บับขาดสะบั้นเลย นั้นเวลาธรรมมีกำลัง นี่ละกิเลสกับธรรมมันอยู่ในใจดวงเดียวกัน อันใดเด่นอันนั้นก็เหนือ ถ้ากิเลสเด่นมันก็เหนือเราอยู่ตลอดเวลา เราจะไปทำอะไรก็ต้องได้ปรึกษาปรารภกับกิเลสเสียก่อน วันนี้จะเดินจงกรม เป็นยังไฉนนะ จะเหน้อยหรือไม่เหน้อยนะ ถ้ากิเลสอนุญาตให้ไปเดินสักห้านาที เข้าใจไหม ฟังแต่เสียงกิเลส จะนั่งภาวนาสักห้านาทีได้ไหม

ถ้ากิเลสกระตุก เอ้า ก็วันพรุ่งนี้จะออกเดินทาง โอ้ใช่แล้วล้มตมเลย ไม่ทราบถูกหมอนหรือไม่ถูกก็ตาม มันเร็วขนาดนั้นนะ นี่ละเวลามันกล่อมมันกล่อมอย่างนี้ เวลากิเลสมันหนาแน่นในคนคนเดียวมันกล่อม เวลาเรารู้ไม่ถอย ๆ ค่อยบางไป ๆ ความเพียร ทางความดีค่อยราบรื่น ทางนั้นก็ค่อยเบาไป ๆ จากนั้นอย่างที่ว่าโผล่มาไม่ได้ขาดสะบั้นเลย ไม่ทราบว่าได้กล่อมหรือยังไม่ได้กล่อม พอโผล่เท่านั้นขาดแล้ว ถ้าจะมากล่อมธรรม แสดงว่ายังไม่ได้กล่อม ขาดสะบั้น คอขาดแล้ว นั้นเวลามีกำลังธรรม เป็นอย่างงั้น วันนี้พูดเพียงเท่านี้

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th